

عنوان مقاله:

همگونی همخوان ها در زبان فارسی نوین: رویکرد واج شناسی هندسه مشخصه ها

محل انتشار:

پژوهش های زبان شناسی، دوره 3، شماره 5 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

کیوان زاهدی - دانشیار فقید گروه زبان شناسی دانشگاه شهید بهشتی

فیضیه فخاریان - کارشناس ارشد آموزش زبان انگلیسی دانشگاه الزهرا (س)

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر به بررسی فرآیند همگونی همخوان ها در زبان فارسی می پردازد و برای نخستین بار آن را در چارچوب نظریه هندسه مشخصه ها توضیح می دهد. این پژوهش همگونی همخوان ها را در زبان فارسی از دیدگاه گره ها، فضاها و انواع همگونی ها که در فرآیند همگونی دخیل هستند، تحلیل کرده است. نتایج نشان می دهد که همگونی همخوان با همخوان در زبان فارسی به گره های واجگاه همخوان، واکه و مشخصه های پایانی حساس است. همچنین بالاترین فضایی که در آن همگونی همخوان با همخوان صورت می گیرد، گره های خیشومی و به طور قطع کناری است. در رابطه با نوع همگونی، هر سه نوع همگونی در قواعد همگونی همخوان با همخوان زبان فارسی دیده می شود. یافته های همگونی در زبان فارسی مدعای هندسه مشخصه ها را تایید می کند. این مقاله همچنین استدلال می کند که گره کناری باید جزئی از گره ریشه قرار گیرد و گره ملازی نیز باید در گره بدنه ای مفروض شود و این دو در واقع دو پیامد مهم در رابطه با نوع و جایگاه گره ها در هندسه مشخصه ها است.

کلمات کلیدی:

همگونی، واج شناسی هندسه مشخصه ها، نظام سلسله مراتبی مشخصه ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1361218>

